

Nickolas Butler busca la fe amb la història d'un net i el seu avi

El nord-americà publica 'Algo en lo que creer' (Asteroide), una novel·la que reflecteix l'impacte de la religió i les creences extremes en una petita comunitat de Wisconsin

◆◆◆◆◆ Núria Juanico

La fe és un concepte omnipresent i inqüestionable per a les persones que hi creuen i, en canvi, resulta un dels més difícils d'entendre per als que no en tenen. Des d'una posició fermament agnòstica, l'escriptor nord-americà Nickolas Butler (Allentown, Pennsilvània, 1979) sentia com, a l'hora de comprendre la fe dels que l'envolten, la idea se li escapava de les mans. Feia temps que Butler vivia amb aquesta sensació, que va créixer dins seu de forma inquietant quan va topat amb la història d'una nena que va morir perquè els seus pares van preferir resar en comptes de portar-la a l'hospital.

Els fets van passar a Wisconsin el 2008 i són la llavor a partir de la qual l'escriptor ha donat forma a la seva tercera novel·la, *Algo en lo que creer* (Libros del Asteroide, pròximament en català a Univers). "Va ser una història terrible. A la nena no li havien diagnosticat diabetis, va entrar en coma perquè els pares només pregaven per ella. Si l'haguessin portat a l'hospital continuaria viva", explica l'autor. Tot el que implica creences religioses i espiritualitat fascinava l'escriptor, que va absorbir aquesta història real per bastir una novel·la sobre la fe, la comunitat i la mort. A diferència dels seus llibres anteriors –*Canciones de amor a quemarropa* (Asteroide, 2015) i *Al cor dels homes* (Empúries / Asteroide, 2017)–, és la primera vegada que Butler situa al centre del focus un protagonista a la vellesa. En Lyle és un home afable i generós que frega la setantena i es desviu pel seu net, l'Isaac. "Fins ara només havia escrit personatges de la meua edat, però no m'ha estat difícil –destaca–. Quan ets escriptor, mires la gent que t'envolta i et preguntes: «Com són les seves vides?» En Lyle es basa en el meu cunyat, un home extremadament amable malgrat haver patit moltíssim".

Allunyar-se dels judicis morals

A partir de la història de l'Isaac i la seva mare, que es fan practicants d'una Església evangèlica radical, *Algo en lo que creer* desplega un ventall de personatges que, en més o menys mesura, creuen en Déu. Però perquè la novel·la funcionés tal com Butler s'imaginava, necessitava que el protagonista fos agnòstic. "En Lyle havia de ser algú que analitzés tot el que passa en aquella Es-

01. Una església al comtat de Wisconsin, en què s'inspira *Algo en lo que creer*. GETTY
02. L'escriptor Nickolas Butler va passar per Barcelona fa alguns dies. PERE TORDERA

"UNA BONA NOVEL·LA HA DE PROCURAR GENERAR EMPATIA AMB TOTS ELS PERSONATGES", DEFENSA L'ESCRITOR

glésia des d'una perspectiva crítica", explica. Al l'extrem totalment oposat del protagonista, Butler hi situa l'Steven, el pastor evangèlic que ha seduït la Shiloh, la filla d'en Lyle, i que l'allunya dels seus pares.

"M'interessava la dinàmica d'un avi que ha de protegir el net de la seva filla. Em semblava una relació complexa, que no havia vist mai abans en la ficció", explica l'escriptor. La història s'enfosqueix a mesura que la Shiloh es deixa portar per les creences que li transmet l'Steven i que defensa, entre altres coses, que les malalties es poden curar amb el poder de la fe. Butler s'aproxima a aquestes conviccions des del pragmatisme i l'estupefacció d'en Lyle, que intenta no jutjar la filla. "Des del

moment en què vaig escollir escriure sobre religió i fe, vaig decidir que no emetria judicis ni faria una novel·la esbiaixada", diu Butler. Com a escriptor, el més important per a ell era ser capaç d'entendre tots els personatges. "Una bona novel·la ha de procurar generar empatia –afegeix l'autor–. Gran part del procés va consistir en intentar entendre aquests pares que, malgrat veure patir la seva filla, van decidir pregar per ella i no portar-la a l'hospital. Si des del principi hagués determinat que estaven bojós, no hauria pogut crear segons quins personatges".

Perseguit per la mort

Butler plasma amb meticulositat el vincle lluminós que s'estableix entre en Lyle i l'Isaac. Per a l'escriptor hi ha poques coses més boniques que la relació entre els nets i els avis. "És una unió gairebé màgica entre algú que és al final de la vida i algú que tot just la comença", assenyala. Tot i això, *Algo en lo que crear* també transita pels vorals més tenebrosos de la vida. La mort persegueix constantment en Lyle, que no pot oblidar la pèrdua del seu fill quan era un nadó i que veu com al seu millor amic li diagnostiquen un càncer terminal. "Era necessari confrontar-lo constantment

amb la mort perquè part de la religió consisteix en això, en buscar una explicació sobre on anem quan morim", justifica Butler.

La novel·la parla dels extrems i la radicalitat, però no és una història crua. La mirada d'en Lyle es passeja pels esdeveniments desgranant la bellesa del seu voltant i, especialment, la de la natura que forma part del seu paisatge quotidià. En aquest sentit, Butler s'ha inspirat en la tendència de la poesia japonesa de mostrar els canvis de la natura i el pas per les diferents estacions. "A Wisconsin tenim molts pomers, i em semblava autèntic explicar una història sobre mortalitat a través dels arbres", subratlla l'escriptor. Defensa que la presència del paisatge apareix a les seves novel·les d'una manera "molt natural" perquè "és a tot arreu", però les notícies dels últims dies sobre els incendis a Austràlia l'han portat a reflexionar sobre aquesta qüestió des d'una perspectiva més ideològica. "Escriure sobre la natura es convertirà en el més important al segle XXI –defensa Butler–. Veient tot el que passa, tothom hauria d'estar parlant de la bellesa de la natura i de com és d'imprescindible lluitar per preservar-la".